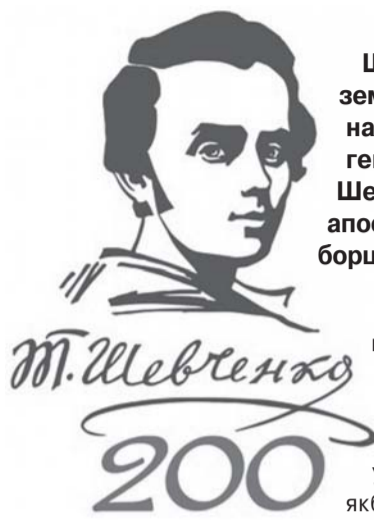

Тарас Шевченко – Пророк

Щороку відзначають українці на своїй землі і в зарубіжжі річницю від дня народження великого сина України, геніального поета і художника Тараса Шевченка. Ми називаємо його ще апостолом правди і свободи, нескореним борцем за волю України.

Поет пов'язав свою долю з долею України, яка постала перед ним поневоленою, сплюндрованою завойовниками з усіх сторін. Він виступив зі своїм полум'яним словом на її захист від поневолювачів, закликав до боротьби, залишив своїм «живим і ненародженим землякам» важливі дороговкази. Уявімо собі, що було б з нашим народом, з Україною, якби Господь не послав нам Шевченка, виразника

голосу поневоленого народу.

«Возвеличу отих рабів німих! Я на сторожі коло їх Поставлю слово», – писав він. І це слово, сповнене болем за рідну Матір-Україну, за її долю, сповнене синівською любов'ю аж до пожертви, стало на той час і на всі часи надійним щитом нашого народу перед загарбниками нашої землі, які, як колись, так і тепер, в нових історичних умовах, з допомогою нових технічних засобів, зокрема інформаційних, замість збройних, намагаються зупинити процес національного самоусвідомлення нашого народу, нав'язати йому й надалі проросійський орієнтир.

Злякалась Шевченкового слова вся муштрована Росія – тюрма поневолених народів, і підняла на нього свій каральний меч, запроторила його на довгих десять років у «солдати» в Оренбурзький край, позбавивши його при тому права писати й малювати.

Розпинателі України не скорили, не могли зламати волелюбний дух патріота, який, будучи в неволі, писав: «Караюсь, мучусь, але не каюсь». Боялась його і російсько-більшовицька імперія зла, одягаючи його в одяг атеїста, інтернаціоналіста, строго цензуруючи програми Шевченківських концертів, вилучаючи із шкільних програм низку його творів, забороняючи читання його поезій біля пам'ятників Шевченкові в різних містах.

Шевченко розкрив причину трагедії свого народу у своїй поемі «Сон», назвав головних винуватців:

*«Це той перший, що розпинав
Нашу Україну,
А вторая доконала
Вдову сиротину.
Кати! Кати! Людоїди!
Наїлись обое,
Накрались»...*

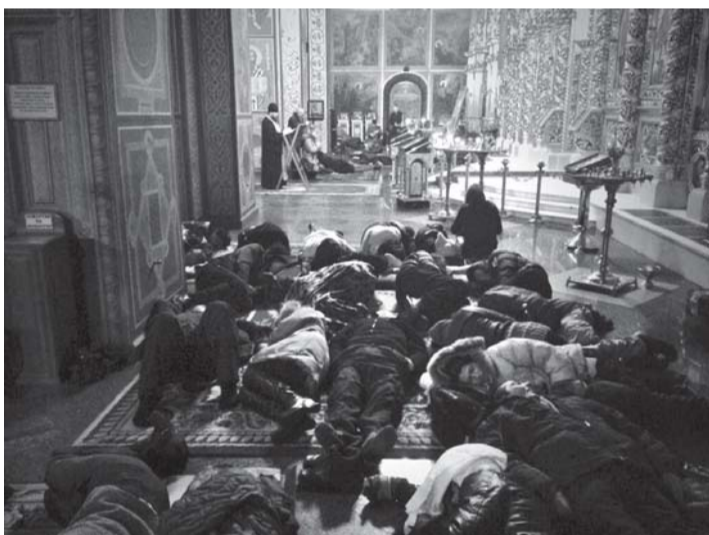
Гнівно викриває і засуджує поет всю сутність російського царизму, його загарбницьку політику. Це він, царизм, пише поет, «неситим

**...вставайте
Кайдани порвіте
І вражою злою кров'ю
Волю окропіте.**

**А щоб збудить
Хиренну волю, треба миром,
Громадою обух сталить;
Та добре вигострить сокиру-
Та й заходитьсь вже будить.**

оком на край світу заглядає, чи нема країни, щоб загарбать»...

І, як видно, Росія Путіна й сьогодні не відмовилась від політики експансії, поневолення інших народів:

веде війну для підкорення чеченського народу, узяла під свій контроль Абхазію і Південну Осетію, підтримує Придністров'я, в її руках майже весь інформаційний простір України; вона не хоче змиритись з існуванням незалежної української держави, не визнає її права на незалежну закордонну політику, погрожує, якщо ми оберемо собі європейську безпеку.

Вивчивши добре історію України, Шевченко приходиться до висновку, що тільки «у своїй хаті – своя правда і сила, і воля». Він закликає всіх українців вивчати добре історію свого народу:

*...«Та читайте од слова до слова,
Не минайте ані титли,
Ніже тої коми,
Все розберіть... та спитайте
Тоді себе: що ми?
Чиї сини? Яких батьків?»*

*Ким? За що закуті?
...Учітєся, брати мої,
Думайте, читайте,
І чужому научайтєся,
Й свого не цурайтєся».*

Принципове ставлення поета до рідної мови видно з його розмови з земляком у Петербурзі в поемі «Сон»:

*...«Штовхаюся я; аж землячок,
Спасибі, признався,*

з цинівими гудзиками:

*«Де ти здєсь узляся?»
«З України».*

**Молись,
Молись, сину:
за Україну
Його замучили
колись.**

